

Annelise Gotfredsen (KF):

Ved cirkulære af 18. december 1974 indførtes kollektiv ledelsesform på nationalmuseet fra og med den 1. april 1975. I maj 1975 spurgte jeg kulturministeren, om han fandt det rimeligt, at staten indførte sådanne ledelsesformer, som stadig er en sjælden undtagelse i private virksomheder. Ministeren svarede, at han fandt det rimeligt, at staten gik i spidsen for sådanne eksperimenter.

Når jeg nu igen har fundet anledning til at rejse spørgsmålet, er det på baggrund af den »årsberetning«, som er udsendt af nationalmuseet, og som har givet stærk genlyd i pressen på grund af administrator Bent Collins forslag om at sælge ud af museets historiske bygninger under hensyn til museets økonomiske vanskeligheder.

Når jeg siger »årsberetning«, hentyder jeg til rigsantikvar Glob's forord, hvori han gør opmærksom på, at der ikke foreligger en egentlig direktionsberetning. Det er for så vidt rimeligt, at rigsantikvar Glob påpeger, at han ikke mere har noget egentligt ansvar for museets forhold. Afdelingsråd ved de enkelte afdelinger har efter cirkulæret den endelige myndighed til at træffe beslutning om anvendelse af midlerne, og dette vil sige, at rigsantikvaren er sat ud af spillet og dermed i givet fald ministerens adgang til at drage denne til ansvar. Det må befrygtes, at dette i sin endelige konsekvens vil sige, at folkestyret sættes ud af kraft og dermed den alsidighed, man med rette kan kræve af institutioner af kulturel og undervisningsmæssig karakter.

Som det vil være ministeren bekendt, har det konservative folkeparti ved sin stillingtagen til finanslovforslaget givet tilslutning til regeringsforslagets bevillingsstørrelse til museet i dette finansår. Vi finder det både ønskværdigt og rimeligt, at et land opretholder sådanne institutioner, men det må være en forudsætning, at der disponeres fornuftigt over midlerne. Jeg skal ikke på det foreliggende grundlag kunne udtale mig om, hvorvidt dette ikke har været tilfældet, men den mulighed er jo til stede, at de tildelte bevillinger ikke har været rimeligt anvendt. Når der i såvel private som offentlige virksomheder er økonomiske vanskeligheder, plejer man imidlertid at drage ledelsen til ansvar for derigennem at få rettet op på de forhold, der har ført til vanskelighederne. Når ledelsesformen er kollektiv, er det som sagt vanskeligt at placere et egentligt ansvar, og det er

derfor, jeg nu har spurgt ministeren, om han vil drage omsorg for snarest muligt at føre nationalmuseet tilbage til normal ledelsesform.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Mathiasen):

Det er øjensynlig fru Annelise Gotfredsens opfattelse, at den kollektive ledelse af nationalmuseet både på afdelingsniveau og på det øverste ledelsesniveau er egnet til at forflygtige ansvaret for forholdene på museet. Jeg er som i 1975 ikke enig med fru Annelise Gotfredsen på dette punkt, idet jeg skal understrege, at nationalmuseets direktion, som har den øverste ledelse af museet, til enhver tid og på ethvert punkt kan gribe ind over for de beslutninger, der træffes på afdelingsniveau, ligesom også ministeriet har adgang til at gribe ind over for direktionen, helt som tilfældet er på andre statsinstitutioner. Regering og folketing har altså fastholdt deres overordnede stilling til nationalmuseets virksomhed, og jeg deler ikke fru Annelise Gotfredsens bekymring med hensyn til ansvarsplaceringen under den kollektive ledelsesform.

Jeg tvivler på, at den kollektive ledelse på nationalmuseet har ført til beslutninger eller resultater, som ikke kunne være fremkommet, hvis vi havde haft enkeltmandsansvar, og jeg må i hvert fald sige til fru Annelise Gotfredsen, at forslaget fra nationalmuseets direktion om at sælge nogle af de historiske ejendomme ikke har noget at gøre med de ulemper, der kan være forbundet med den kollektive ledelsesform. Tanken om at lade nationalmuseets historiske ejendomme ude i landet eller nogle af dem om muligt overgå til kommunal eller amtskommunal regie er ikke et udtryk for en prisgivelse af de pågældende ejendomme. Forslaget er fremsat af besparelseshensyn og ud fra den betragtning, at en række af disse ejendomme ude i landet meget vel kan tænkes drevet af lokale myndigheder på en måde, som historisk og museums-mæssigt kan være lige så ansvarlig som statsdriften af dem. For øvrigt har forslaget, der blev fremsat over for kulturministeriet i sommeren 1976, ikke mødt megen velvilje fra de mulige lokale køberes side og ej heller fået støtte fra ministeriets eller fra min side. Indtil videre har vi kun tilsluttet os en forhandling med Kalundborg kommune om en mulig overdragelse af fire gamle huse i Kalundborg fra nationalmuseet til Kalundborg kommune.